

Szerkesztőség és kiadó-  
hivatal:

Bocskay-utca 9. sz.

Megjelenik minden hó 15-én.

# Genealogiai Füzetek

CSALÁDTÖRTÉNETI FOLYÓIRAT.

A „Genealogiai Füzetek”

előfizetési ára:

Egész évre . . . . . 8 kor.

Félévre . . . . . 4 „

SZERKESZTIK:

CSIKSZENTMIHÁLYI SÁNDOR IMRE ÉS KÖRÖSPATAKI ÉS KÖPECZI SEBESTYÉN JÓZSEF.

KIADJA: A SZERKESZTŐSÉG.

## Az úri hatóság fejlődése Magyarországon 1848-ig.

(Huszadik közlemény.)

Ha pedig az úr officialését azért nem adhatná ki, mivel az elszökött, a megye ispánja, alispánja s szolgabírái előtt esküvel tisztítsa magát, hogy miután a sérelemről tudomása nem volt, azt le nem tartoztathatta; ha meg nem esküdnék, fizesse ki annak homagiumát. Ha a praelatusok követnének el ily sérelmet, hasonlóképp 100 arany forint bírságot fizessenek, s ha az elhurczolt jobbágy visszaadásában késedelmeskednének (mivel az egyházi javak nem foglalhatók le), azon hely becsüjében marasztassanak el, melybe azt hurczolták. A 28. t.-cz. a szökevény jobbágyokról s az ilyeneket visszaállítani nem akaró nemesek büntetéséről intézkedik a következőképpen. Ha a jobbágy szökve vagy lopva távozik, az, kinek javain találtatik, az úr megintására s követelésére, melyet ennek egy vagy két szbiró által kell történnie, visszaadni tartozik, mert ha visszaadni vonakodnék, az elhurczoló fent érintett büntetését vonja maga után. Ha pedig a jobbágy onnan is elszökik azelőtt, mielőtt az intés megtörténik, s így azt nem tartoztathatta le, ha az úr ott volt, általa, ha távol volt, officialisa által teendő eskü erre. Ha az esküt letenni vonakodnának, fizessék ki annak homagiumát a kereső részére, az ispán s alispán járjanak úgy el, mint az elhurczolóval szemben.

A 29. t.-cz. azt az esetet szabályozza, midőn a kun városok valamelyik lakója hurczol el jobbágyot. Ezt az illető helység birája s esküdtszejei (mivel a királyi javak ez által el nem idegeníthetők) minden egyes jobbágyért 100 frtban tartoznak elmarasztalni a kereső nemes részére. Azután az ily jobbágyok homagiumában azon megye ispánja vagy alispánja és szolgabírái részére, hol ez megtörtént, s ugyanezen ispán és alispán a szolgabírákkal együtt, azok részéről elégtételt adnak s a jobbágyot visszaszolgáltatják. Ha ez a büntetés megtörtént s a jobbágyot visszaadni nem akarnák, akkor másodsor, harmadsor is visszaadásra intendők meg és a hányszor megtagadják, annyiszor fizetik e büntetést. Ha a jobbágy addig elszökne, míg az intés megtörtént s azt nem tartoztathatták le, a bíró s esküdtek az ispán, alispán s a szolgabírák előtt esküdni tartoznak, ha ezt nem tennék le, az előbbi módon annak homagiumát kifizetni tartoznak. Ugyanez áll az egyházakra is annyi különbséggel, hogy ha visszaadni nem akarnák a jobbágyot, a hely becsüjében marasztatnak el. A 30. articulus szerint, ha a szökevény vagy elhurczolt jobbágy ura által a mezőn vagy másutt találtatik, szabadon letartóztatható s régi lakására minden vagyonával együtt, mely ura kezében van, visszaviendő. A 31. t.-cz. azon esetre

intézkedik, midőn a vármegye elégtelen a büntetés végrehajtására. Akkor a jobbágy arestálható.

Ez az, miben az 1514. törvényhozás intézkedéseit összefoglalni lehet s hű tanuja ez is mindannak, mit a történeti áttekintésben mondottunk. E törvény végrehajtását rendeli az 1518. (tolnai): 18.; 1518. (bácsi): 23. t.-cz. 1519: 19, 32. 1521: 61. (Pfahler „Jus Georgicon“ CVL. 1.) 1522: 58. t.-cz. 1523: 52. (Kovachich „Supplementa“ II. 552. l.) 1530: 53. (Dr. Fraknói Vilmos „Magyar országgyűlési emlékek“ I. k. 255. l. Budapest 1874.) 1538: 24. t.-cz. 25. marca büntetést mond ki arra, ki más jobbágyát jogtalanul letartóztatja. Az 1543: 5. t.-cz. rendelkezése ennyi: „Coloni item, ex bonis nobilium et personarum ecclesiasticarum, per vim alio translati; sub poena generalis decreti restituantur.“ Ezt ismétli az 1546. 39. t.-cz. 3. §-a. Az 1547. 29. t.-cz. azokról a jogsérelmekről intézkedik, melyeket az okoz, ki szökevény jobbágyot urának nem állít vissza s az, ki költözni akaró jobbágyait visszatartja. Ha a jobbágy titokban más javaira szökne a törvényes engedély kinyerése nélkül, az, kihez szökött, a szolgabírák intésére tartozik előbbi urának visszaállítani a fennebbi büntetések terhe alatt. Későbbi articulusok közül ide vág 1625: 58; 1655: 48; 1715: 101; 1723: 60. Ezeket a maga időrendi helyén látni fogjuk. 1548: 45. t.-cz. Azok a jobbágyok, kik jelenben s ezelőtt, mint szökevények vagy mint elhurczoltak, más javaira költöztek, maradjanak, hol vannak.

E t.-cz. nevezetes a dologi alárendeltség tekintetében, bár sanctionál a háboruskodások miatt egy exlex állapotot, de mégis az 1—3. §§-ban kifejezi ezért annak a vagyoni viszonyok integritását, mely az úr s jobbágy közt létezik. Az úrra súlyos kötelességkép rója rá az előző úr illetményének kielégítéséről gondoskodni, tehát megszüntetni azt a dologi kapcsolatot, mely őt jobbágyával összefűzte s a 3. §. kifejezetten ismét ez elvet mutatja, midőn a jobbágynak jogot ad előző urához bármikor visszatérni. Hogy ezek a törvények olyannyira védelmezik a földesúr vagyoni érdekeit, oly kimerítően gondoskodnak a colonialis sessiók állapotáról s birtokosairól, ebben nemesak a központi hatalom erőtlenségét kell látnunk, hanem a szt. korona s ősiségi elv megtestesítését, mely szerint a földbirtokhoz fűződtek a közkötelezettségek. 1550: 38. t.-cz. Ha valaki más jobbágyát elhurczolná, vagy szökevényt fogadna be, intessék meg 3 esküd s 1 vagy 2 szolgabíró által azoknak visszaadására, ha az ügy valóban találtatik ezek által, miután a helyszínen megvizsgáltatott. Ha az úr mégis megtartana, 200 frtban marasztassék el. Ha pedig az úr nem azon

megyében laknék, vagy az elhurczolásról tudomása nem volna s ez az ő officialisa által hurczoltatott el, akár maga a jobbágy szökött titokban javaira s officialise s azon hely lakói kiadni vonakodnának, az úr, mivel a dolgról tudomása nem volt, nem bírságható, hanem a hely távolsága szerint a sedes judiciaria tar-

tásának egy vagy két határnapjáig való visszaállításra megintendő s ha nem tenne ennek eleget, veendő 200 frt bírság alá. A jobbágy az alispán s a szolgabírák által urának visszaszállítandó, akár királyi javakon, akár másutt tartózkodott.

Dr. Endes Miklós.

## A kisenyedi és jászberényi Pallos család.

A 16. század utolsó, különösen pedig a 17. század első évtizedeiben, mikor Erdély aranykorát élte, a siralmas sorsra jutott királyságból igen sok jeles család telepedett át Erdélybe. A törökök által ősi birtokaikból kiszorított nemes magyar urak örömezt átpártoltak erdélyi véreik zászlájához, mert itt a nemzeti ügynek hasznára lehettek és ők maguk is hathatós védelemre találtak a fejedelem udvaránál.

Jászberényi Pallos Orbán is hasonló körülmények között mondott búcsút török kézre szakadt ősi birtokának (Törtel, Kocsmező, Kecskemét) és Erdélyország felé vevén útját: itt talált szives fogadtatásra. Bizonyára ő az az „Egregius Urbanus Jászbrinyi“, a ki Mellith Erzsébetnek harmadik férje volt 1581-ben. (1. vajnai Thybai Gergely; 2. szamosfalvi Győrőffi György.) L. Orsz. Lt. Kolozsm. C. 1578—83. L. R. 99.

Az ő fiuk lehetett *Lukács*, ki mindamellett, hogy ősi nemességét hiteles iratokkal bizonyította: nemesi jogai nagyobb erősségére II. Rákóczi Györgytől nemes levelet nyert 1648 körül. Utódai Alsófehérmegyében éltek, főleg Kisenyeden és Diódon, a honnan előnevűket is vették; nemesi hivatalokat viseltek és szép birtokokra tettek szert. Ma szétszóródottan és őseik birtokától távol élnek. Távozásukkal erős nemzeti örserget veszítettünk Alsófehérmegyében.

Az 1770. évi nemesi összeírás szerint Pallos Péter Alsófehér m. alispánja, később actualis assessor, a „donatariusok“ között szerepelt, de valakinek denunciálása következtében productióra vonták, mely 1774. szept. 20-án a családot igazolta, azzal a különbséggel, hogy a Magyarországról hozott nemesi bizonyítványt, melyből a család donatarius volta megállapítható, figyelembe nem vette, hanem Lukácstól való leszármazás alapján „armalistának“ ítélte a Continua Tabula. (Lásd: Orsz. Ltár, Gyulafv. kpt. Prod. Prot. Alb. Infer. pag. 743—750.)

Péter 15 iratot mutatott be. Igazát hirdető iratai közül nevezetesebbek:

1. Az 1645. évben a váradi káptalan által kiadott bizonyítvány, mely Lukács nemes voltát és talán leszármazását is igazolta.

2. A budai kápt. bizonyítványa arról a fassio adoptationalisról, mely előtte 1471-ben ment végbe és mely szerint Domokos (de Kotsa) fia Bálint, ép ugy Domokos, ki János (de Kotsa) fia volt, *Ambrust, Albertet, Bálintot, Lőrinczet*, kiknek apja *Tamás*, továbbá *Fözsefet*, ki *Benedeknek* (mindnyájan *de Törtel*) fia volt, kívülök Domokost és Fábiánt, Fábri Benedek (de Bugacháza) fiait, örökbefogadták és „nova donatióba“ nyert birtokaikat, melyek a kecskeméti kapitányságban terültek el (Kocsmező) minden hozzátartozandósággal és joggal nekik örökbe vallották.

3. Mátyás ezt jóváhagyta Ambrus és József kérésére. Előbbi Tamásnak, utóbbi Benedeknek fia „de Törtel.“ Buda, 1474.

4. Ulászló ugyanezt megerősíti Orbán és György kérésére, kik Józseftől (de Törtel) származtak. Buda, 1495.

5. Bizonyítja Péter, hogy őse: Lukács, II. Rákóczi Györgytől nemes levelet nyert, de az összes családi iratok egy éjjeli tüzvész idején (1774-ben) édes apja Mihály és anyja Fodor Sára kisenyedi házával együtt porig égett.

A többi iratokból pedig kitünik, hogy a leszármazás Lukácstól kezdve így történt:

Lukács, 1645. { Péter { Mihály { Péter, alispán, 1770.

Birtokaik voltak:	{	<i>Kisenyeden</i> (6 jobbágygyal).
		<i>Ecsellőn</i> (7 jobbágygyal).
		<i>Hosszutelkén</i> (4 jobbágygyal).
		<i>Csáklyán</i> (6 jobbágygyal).
		<i>Diódon</i> (7 jobbágygyal). Alsófehér m.
		<i>Kitiden</i> (2 jobbágygyal).
		<i>Kosztend</i> (1 jobbágygyal). Hunyad m. (1774.)

A nemes levél elveszvé, bizonyosat nem tudunk a család *czimere* felől. A családtagok által a homagialisba nyomott pecsétek különbözők. Maga *Péter* (alispán) is kétféle czímet használ.

1. 1781-ben: Vörössel és kékkel négyelt háromszögű paizs első és negyedik mezejében növekedő egyszarvu, a második és harmadik kék mező üres. Két, koronás, nyílt sisak. Mindkettőnek oromdisze egy-egy bajuszos, hét strucztoallas csalmás jászfej. Takaró mindkét sisakon kék-arany, vörös-ezüst.

Ezt tartom én a kisenyedi jászberényi Pallos család ősi czimerének; — hiányait és technikai hibáit leszámítva.\*

2. 1792-ben ugyanaz a Péter így pecsétel: Háromszögű kék (?) paizsban, zöld téren vágató lovas, jobbában kivont kardot tart. — Nyílt s koronás sisakjának disze: a paizsbeli vitéz növekedőleg, jobbában törökfejes kardot, baljában kettős zászlós kopját tart. Takarók színe: kék-arany, vörös-ezüst (?)

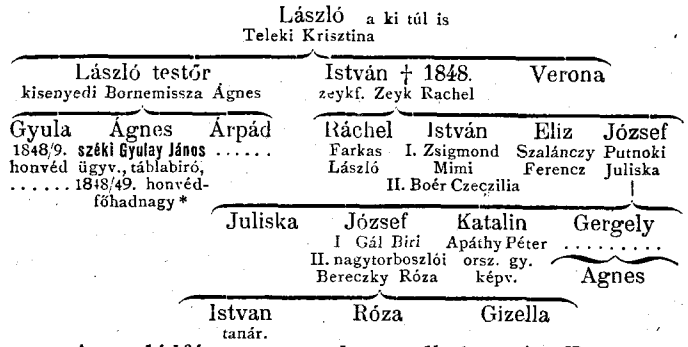
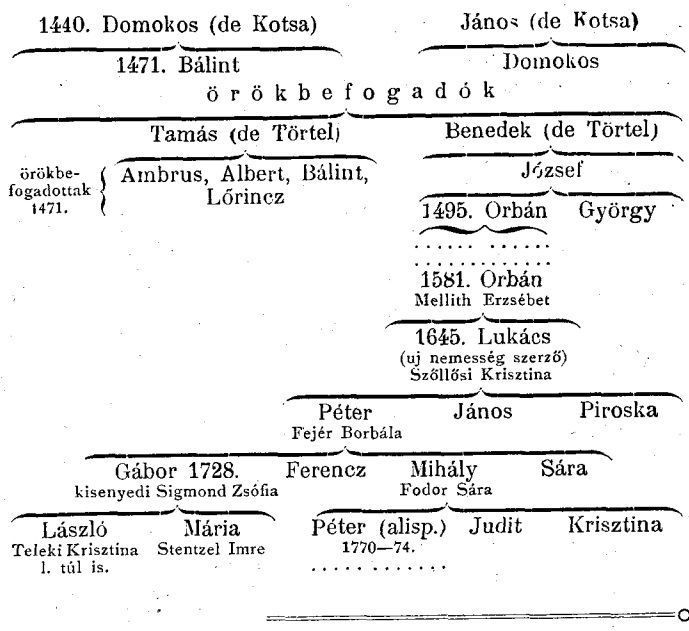
Ugyanigy pecsételtek a szentmártoni Gedő család tagjai is.

3. Ellenben *Ferencz* 1791-ben, *Miklós és István* 1838-ban így pecsételnek: Háromszögű kék paizsban, koronán könyöklő pánczélos kar, egyenes kardot tart, melyre török-fej van szurva. Sisakdisz: sisakkorona. Takarók: kék-arany, vörös-ezüst. A család ma élő tagjai ezt a czímet tartják magukénak, de sisakdiszül a czímerképet használják.

Az ezekkel kapcsolatos kérdésekről csak a további kutatás nyomán mondhatnánk ítéletet.

\* Ősi czimereknél ritka az osztás: kettős sisak használata pedig példa régi czimereknél egyáltalán nincs. A sisakdisz talán törökfej, — így szokatlan; a viselet is erre vall.

A kisenyedi Jászberényi Pallos család származási táblája:

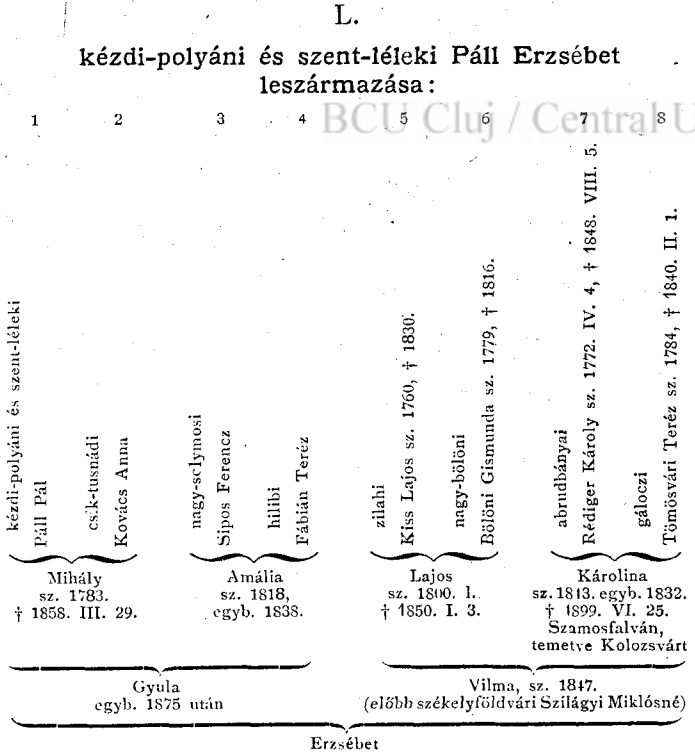


A családfán nem tudtam elhelyezni: Ferenczet és Miklóst, 1838. — Egy ág kiszakadt Horvátországba is a 15. század 2. felében. Egy ág pedig a *szenktatolnai*; egy másik a „*diósi*“ *előnévvel* is élt, birtoka után. Gyulay Ferencz.

\* A P. cs. tagjai szerint széki Gyulay János a „*gyulai*“ előnevet is használta. A szabadságharc vége felé kapitányi rangban volt. Bem vitézségi koszorúval tüntette ki. 1849. máj. 3. Alulírottak nagybátyja volt és az általa fűzött rokoni szál vezette őt arra, hogy a *Pallos* család multjáról e helyen megemlékezék.

Ő s f á k.

— Összeállította: Gyulai Rikárd. —



1. *A kézdi-polyáni és szent-léleki Páll cs.*  
 Források: N. I. IX. 20. — Jegy.  
 Irt a családról Pálmay József is a II. kötetében. (350 és 487. l.)  
 Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):  
 1614-ben iustrálnak: Páll István, György és Imre és 1635-ben György fiai János, Ferencz és István és Imre fiai Imre és György. (Pál. II.)  
 Czímer: kék paizsban zöld téren vörös ruhás vitéz felemelt jobbában zöld téren vörös ruhás görbe kardot tart, balját csipőjére helyezi. Sisakdísz: A sisak koro-

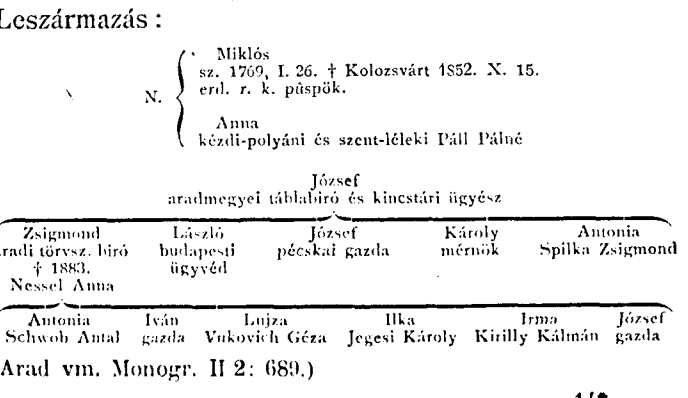
náján könyöklő vörös ruhás kar, kezében görbe kardot tart. Takarók: kék-arany; vörös-ezüst. (Pál. II. — Jegy.)

Birtokviszonyok.  
 Földtehermentesítési kárpótlást nyertek:  
 Páll Ferencz: Györgyfalva, *Dezmér* (Kol. vm.);  
 „ Mihály: Hosszuaszó (Kük. vm.); Válaszut (Dob. vm.); A.-Csobánka, A.-Hagymás, Csákó (B.-Szol. vm.); *Dezmér*, Topa-Szentkirály (Kol. vm.) nevű községekben volt birtok után.

2. *A csik-tusnádi Kovács cs.*  
 Források: N. I. VI. 411. — Sz. Oklt. — Arad vm. Monogr. — S. ung. A. — S. sbbg. A. — Jegy.

Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):  
 Kovács István, Mihály, Péter szabad székelyek és Márton darabant Csik-Tusnádról 1602. VIII. 7-én hűségi esküt tesznek. (Sz. Oklt. V. 1030. sz. 253. l.)  
 (?) Az 1701. IV. 7-én készült alciki székelyek névsorában találjuk Mihály (Mihály Kovács) lófőt Tusnádról. (Sz. Oklt. VII. 1392. sz. 66. l.)

Czímer: kék paizsban. zöld téren arany oroszlán felemelt jobbában három hosszuszáru és zöld levelű lilomot tart. — Sisakdísz: daru felemelt jobbában kerek követ tart. — Takarók: kék-arany; vörös-ezüst. (S. sbbg. A. 182. l. 120. táb.)



N. } Tekla  
al-csernátóni Zambler Lili } zsófihami és martfői Simon Gyula  
† 1903. V. 10, 58 éves kor. } Klotild  
szilvási Bodor Géza  
Mariska

(Gyászjelentés.)

## 3. A nagy-solymosi Sipos cs.

Források: W. — Sz. Okt. — Jegy.

Irt a családról Pálmay József is az I. kötetében.

Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Sipos Jánost Nagy-Solymosról a II. János kir. hadában hiven szolgált udvarhelyszéki fő-emberek és lófők névsorában (készült 1566. VII. 11. előtt) találjuk. (Sz. Okt. II. 354. sz. 199. I.)

Sipos Balázs, Mihály és István lófők, Nagy-Solymosról 1602. VIII. 11-én hűségi esküt tesznek. (Sz. Okt. V. 1033. sz. 316. I.)

Sipos Péter 1614-ben mint lófő lustrál Kis-Solymosról. (Pál. I.)

Nemes levél (címeres-) kelt Gyulafejérvár, 1619. IX. 25-én Bethlen Gábertől Sipos Antal, Mátyás, György és társai részére ezen

Czímerrel: Vörös paizsban három udvari zászlót követő kék ruhás, karabélyos gyalog csapat, melynek élén két buzogányos hadnagy lovagol. Sisakdisz három udvari zászló. — Takarók: kék-arany; vörös-ezüst. (Variorum colorum.) (Böloni László: a nagy-böloni Bölony cs. — Okmnyt. 7. sz. 14. I.)

NB. W. szerint: nemes levél (címeres-) 1633-ból, I. Rákóczi Györgytől több kis-solymosi székely részére, kik között egy Sipos is felsoroltatik.

Id. és ifj. András, Márton és Mihály 1808-ban a tordai határosztásból részesülnek. Ezek kis-solymosi előnévvel említve. Sipos András tordai árvaszéki bíró is 1818-ban kis-solymosi előnevet használ.

Leszármazás.

N. } Pap Borbála  
Deborah }  
Pap István }  
Péter, ny. mgy. kir. kohónagy }  
† 1871. XII. 7. 67 éves korában Oroszmezőn.

NB. Oroszmezőn 1866-ban egy Sipos családbeli egyén nemesi jogon birtokos. (Szol.-Dob. vm. Monogr. V. 328. I.)

Birtokviszonyok.

Földterhermentesítési kárpótlást nyertek s talán ide tartoznak:

Sipos Sándorné, Benkő Amália: Sz.-Ludvég (Kol. vm.);  
" Sándor: Várhegy (Tord. vm.);  
" Pál (Kolozsvárról): Csáklya (A.-Fej. vm.);  
" Lajos: F.-Balázstalva (Dob. vm.);  
" Péter (Deésről): Paptelke (Dob. vm.); Al-Őr (B.-Szol. vm.) nevű községekben volt birtok után.

## 4. A hilibi Fábían cs.

Források: Mike S. Coll. Gen. A<sub>2</sub>: 488.

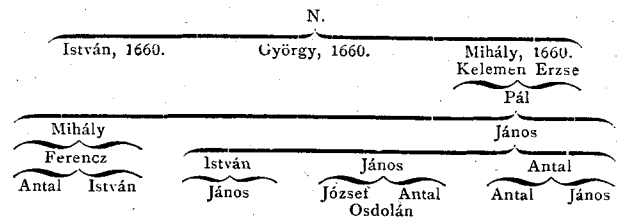
Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Nemes levél (címeres-) kelt . . . . . 1660. V. 22-én Lipóttól, Fábían István, György és Mihály részére ezen

Czímerrel: kék paizsban, zöld téren fehér lovon vágató pánczélos, sisakos vitéz, jobbában törökfejes görbe kardot tart. — Sisakdisz: két fekete sas-szárny között hármasszíkla-csúcsos repülésre kész fehér galamb csőrében zöld olajággal. — Takarók: kék-arany; vörös-ezüst.

A cs. produkált és a kir. Tábla 1793. II. 5. 1426. sz. alatt hozott ítélete szerint így igazolta

Leszármazását:



## 5. A zilahi Kiss cs.

Források: Szil. vm. Monogr. — KK. — S. ung. A. — S. sbbg. A. — Jegy.

Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Nemes levél (címeres-) kelt Gyulafejérvár, 1667. X.

15. Apaffi Mihálytól zilahi Kiss Miklós részére ezen Czímerrel: kék paizsban zöld téren fehér lovon vágató pánczélos, sisakos vitéz, jobbában görbe kardot tart, baljával a lovat kormányozza. — Sisakdisz: nincsen. — Takarók: kék-arany; vörös-ezüst. (Mike, S. sbbg. A. 178. I. 117. tab. — Orsz. lt. K. c. Arm. Diversae.)

Igazolta a család nemességét 1771. II. 6-án Közép-Szolnokmegyében (pag. 116. §. 2.) és 1786. VI. 19-én. (Orsz. lt. Lib. Reg. LIII. 485. Nr. 134.) (Mike. — KK.)

Leszármazás.

Miklós, 1667. } Bálint } a-tól: } Lajos, sz. 1750, † 1830.  
Hory Makai } a) Katona Sára } Bálint, † 1771. } nagyböloni  
másképp } b) menyői Fodor Mária } Gergely Krisztina } Böloni Gismunda  
Fábían Kata } c) Sárközi Sára } † 1778. } sz. 1779, † 1816.

(Szil. vm. Monogr. V. 776—777. I.)

Birtokviszonyok.

Földterhermentesítési kárpótlást nyertek:

Kiss Károlyné, Kállai Charitas: Magy.-Goroszló, Vártelek (Köz.-Szol. vm.); Csömörlő (Dob. vm.);

" Ferencz örökösei: Vártelek (Köz.-Szol. vm.);

" Ferencz, Paulina (Gergelyné), Mária (Gámán Károlyné), Gabriella (Viski Lászlóné), Lipót, Ignác, József, Anna (Orbánné) és Rozália (Diószegi Mihályné): Vártelek (Köz.-Szol. vm.);

" Lászlóné, Rédiger Anna és László, András, Emma, Berta és Ernő: Gyula (Dob. vm.); Szilágy-Cseh, Tótfalu, Vajdafalva, Felső- és Alsó-Várcza, Csora, Dabjon-Ujfalu (Köz.-Szol. vm.);

" Bálintné, Buttyka Teréz: Zsákfalva, Vártelek (Köz.-Szol. vm.); Perecsen (Kr. vm.); Magura, Galgó (B.-Szol. vm.);

" . . . . .-né, Sombori Rozália: Kis-Nyires (Köz.-Szol. vm.);

" Lipótné, Viski Teréz: Debren, Nagymonujfalu, Kucsó (Köz.-Szol. vm.);

" Ferencz, Dávid és Rebeka: Lele (Köz.-Szol. vm.);

" Krisztina, Dull Lászlóné: Mgy.-Baksa, Kusaly (Köz.-Szol. vm.);

" József: Kööd, Kis-Goroszló (Köz.-Szol. vm.); Fericse (Köv. vid.);

" Lajosné, Rédiger Karolina: Kraszna-Mihályfalva, Ér-Szentkirály, Náprád, Széplak, Ujnémeti, Csög, Ér-Mindszent (K.-Szol. vm.);

" Gyula, Lajos, Elek és Vilma: Ujnémeti, Csög, Ér-Mindszent (K.-Szol. vm.);

" Károlyné, Pap Julia: Ujnémeti, (K.-Szol. vm.) nevű községekben volt birtok után.

## 6. A nagy-böloni Böloni cs.

Források: N. I. II. 227. — Turul, XVII. 83. — Szil. vm. Monogr. V. 224. — Böloni László: a nagy-böloni Bölony cs. — S. ung. A. — Jegy.

Irt a családról Pálmay József is a II. kötetében.

Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Gyalogositás kelt Gyulafejérvár, 1584. I. 10-én Báthori Zsigmondtól Bölöni Péter és Mátyás részére. (Bölöni László: a n.-bölöni Bölöni cs. Okmnyt. 3. sz. 5. l. — Orsz. It. Gy. K. 1. Lib. Reg. 226.)

Gyalogositás kelt Gyulafejérvár, 1608. VI. 10., Báthori Gábertól vadasdi Bölöni Bálint és társai részére. (U. o. Okmnyt. 5. sz. 7. l. — Orsz. It. Gy. K. 5. Lib. Reg. 73.)

Lőfőség kelt Kolozsvár, 1609. X. 14., Báthori Gábertól felső-csernátoni Bölöni Gergely, István, Péter és Miklós részére. (U. o. Okmnyt. 4. sz. 6. l. — Orsz. It. Gy. K. 6. Lib. Reg. 382.)

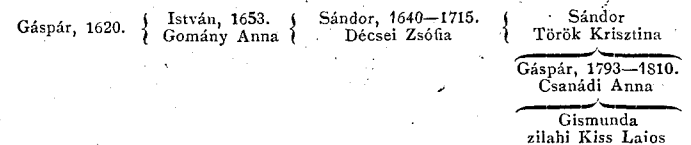
Czímeres nemes levél, kelt Gyulafejérvár, 1619. VIII. 25-én, Bethlen Gábertól Bölöni György és Miklós és társai részére ezen

Czímerrel: Vörös paizsban három udvari zászlót követő kék ruhás, karabélyos gyalog csapat, melynek élén két buzogányos hadnagy lovagol. Sisakdisz: három udvari zászló. — Takarók: var. col. (kék-arany; vörös-ezüst.) (U. o. Okmnyt. 7. sz. 11. l.)

Czímer: kék paizsban arany koronán könyöklő pán-czélós kar kezében görbe kardot, melynek hegyére vérző török-fej van szúrva. Sisakdisz: nyolcz águ arany csillag. Takarók: kék-arany; vörös-ezüst. (U. o. a kötet elején.)

NB. Bölöni Imre „Ord. V. Ispán“ 1828-ban a most leirt címerhez hasonló címerpecsétet használt; a különbség csak az, hogy a kar nem koronán, hanem zöld téren könyöklő. S. ung. A. (83. l. 67. táb.) szerint a paizs ezüst; a kard helyett buzogány; sisakdisz nincsen; a takarók: vörös-ezüst; kék-ezüst.

Leszármazás.



Birtokviszonyok.

Földtehermentesítési kárpótlást nyertek:  
 Bölöni Imréné, Bideskúti Ilona: Oláh-Csaholy, Balásháza, Pele-Szarvad, Sződemeter (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Gáspárné, Gencsi Borbála: Lompért (Kr. vm.); Hosszumező (B.-Szol. vm.);  
 Bölöni Sándor örökösei é. p. József, Károly, Zsuzsa, Ágnes és Julia (Nagyné): Kémér (Kr. vm.); Sződemeter (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Mária, Nagy Ferenczné: Kémér, Markaszék, Lecsmér (Kr. vm.); Sződemeter (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Karolina: Sződemeter (Köz.-Szol. vm.);  
 „ Sámuelné, Veres Mária és  
 „ Sándor: Markaszék, Lecsmér, Halmosd (Kr. várm.);  
 Bölöni Károlyné, Szunyogh Zsófia és  
 „ Sándor: Kémér (Kr. vm.); Szakácsi, Kraszna-Mihályfalva, Ujnémet (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Zsigmond: Ilosva, Lompért, Hosszumező, Hidvég, Oláh-Keczel (Kr. vm.); Nagy-Derzsida (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Menyhértné, Kéméri Eszter: Ujnémeti (Köz.-Szol. vm.);  
 Bölöni Ágnes, Molnár . . . . .-né (Molnár Lajos öröksége): Detrechem (Kr. vm.) nevű községekben volt birtok után.

7. Az abrubbányai Rediger cs.

Lengyelországból származó nemes cs., melynek egy tagja György Krakóban orvos volt. Unitárius vallása miatt üldözve, száműzve és birtokaitól megfosztva, elhagyá hazáját s végre Abrubbányán telepedett meg a XVII. sz. közepe tájt. A XVIII. században Károly Tordára jön, hol postamester volt és e város határának felosztása alkalmával részt kapott.

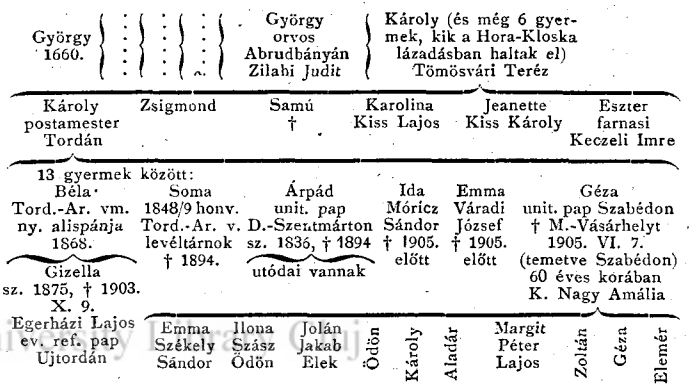
Források: W. — Keresztény Magvető. — Családi közlés. — Jegy.

Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Nemes levél (címeres-) (talán indigenatus?) 1660-ból, Apaffi Mihálytól Rediger György részére. (W.)

Czímer: kék paizsban koronázott zöld dombból kinövő (a koronában fészkelő) kiterjesztett szárnyu hattyu (nézetem szerint inkább sas vagy griff) lábaival egy méh-kosarat tart. — Sisakdisz: a paizsalak méh-kosár nélkül. Takarók: vörös-arany; kék-ezüst. (Családi közlés és címeres pecsétek.)

Leszármazás.



Birtokviszonyok.

Földtehermentesítési kárpótlást nyertek:

Rédiger Eszter, Keczeli Imréné: Pecsétszeg (B.-Szol. vm.); Ardo, Egerbegy, Inó, Mosósbánya, Oláh-Horváthi, Örményes (Köz.-Szol. vm.);  
 Rédiger Anna, Kiss (László)-né: Ér-Szentkirály, Kraszna-Mihályfalva, Náprád, Széplak, Ujnémet, Csög, Ermindszent (Köz.-Szol. vm.);  
 Rédiger Károly: Kettősmező (Dob. vm.);  
 „ Sámuel örökösei: Kettősmező (Dob. vm.);  
 „ Zsigmond: Kettősmező (Dob. vm.) nevű községekben volt birtok után.

8. A gálóczi Tömösvári (Temesvári cs.)

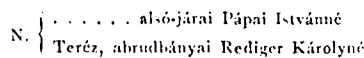
Források: Szil. vm. Monogr. VI. 619. — Keresztény Magvető. — S. sbbg. A. — Jegy.

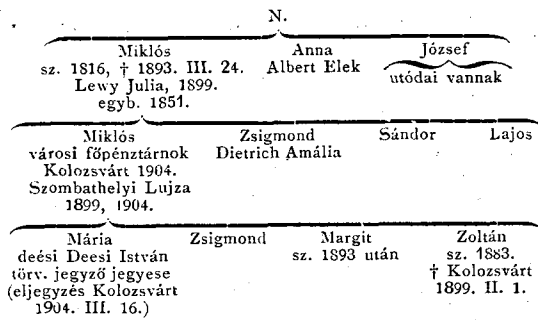
Rangemelések (nemességre vonatkozó adatok):

Nemes levél (címeres-) kelt Gyulafejérvár, 1625. VI. 10-én (hirdetés: N.-Várad, 1625. VII. 11), Bethlen Gábertól gálóczi Tömösvári György és testvére János részére ezen

Czímerrel: kék paizsban, virágos zöld dombon természetes színű daru áll, felemelt jobbában görbe kardot, csőrében pedig három arany buzakalászt tart. — Sisakdisz: nincsen. — Takarók: variorum colorum. (Orsz. It. Gy. K. 13. Lib. Reg. 23. — S. sbbg. A. 244. l. 179. táb.)

Leszármazás:





## Családtagok és birtokviszonyok.

Tömösvári Jónás 1781-ben homagialis esküt tett, 1781—1812. középszolnoki assessor, 1797-ben nyirmoni főbb, kisdobai kisebb birtokosok között szerepel. Tömösvári Sámuel 1815—1831. között középszolnoki assessor, 1826-ban alszolgabíró, 1830—1839. táblabíró. Tömösvári Károly 1840. körül pelei birtokos (földtehermentesítési kárpótlást is nyert). (Szil. vm. Monogr.)

## Nemesség igazoló perek.

(V. és befejező közlemény.)

Papp de Draga-Vilma. 4286—1794.  
de Hollómező. 2414—1802.  
alias Rusz de Rogoz. 952—1808., 2255—1846.  
Patruban de Erzsébetváros. 3942—1839.  
Patrubány. 1863—1846.  
Pattantus de Danczka. 3838—1830., 3097—1843.  
in Torda. 9047—1834.  
Pencs de Alsó-Venicze. 6299—1846.  
Persa de Kis-Bun. 2305. et 3705—1839.  
Péter de Dálnok. 1132—1793., 3309—1796., 4965—1844.  
de Törökfalva. 6209—1800.  
Pető de Káposztás-Szt.-Miklós. 2631—1793.  
Pintye de Remete et Berkeszpataka. 5075—1806.  
alias Vajda de Alsó-Gyékényes. 5376—1801.  
Pogácsás de Hídegkút. 3782—1819.  
Popa alias Farkas. 5532—1793.  
alias Pap de Alsó-Venicze. 4190—1846.  
alias Pap de Mardsina. 14601—1845.  
alias Sebesi de Karánsebes. 3978—1794.  
Popu vel Pap de Diomál. 7679—1846.  
Porka de Sz.-Örményes. 4482—1800.  
Porsolt de Barátos. 1049—1794., 1069—1843., 5132—1843.  
Poson de Papolcz. 2565—1793., 971—1848.  
Potyó de Csík-Szt.-Márton. 1216—1793.  
Préda de Karánsebes. 6657—1793.  
Prekup alias Kaluger de Sósmező. 13178—1824.  
Prodán de Dorog. 1730—1827.  
Puskás de Ditró. 2409—1807., 4040—1844.  
de Tasnád. 3233—1797.  
Pünkösti de Uzon. 5408—1843.

Rác de Keményfalva. 4969—1844.  
de Posega. 9368—1792., 5328—1812.  
de Tövis. 3798—1797., 6145—1811.  
Rádi de Alsó-Árpás. 7053—1846.  
Rafain de Tasnád. 4255—1848.  
Roman de Csupasztrafalva. 8276—1846.  
Ropán de Felső-Szilvás. 14600—1845.  
Rusz alias Papp de Rogoz. 952—1808., 2255—1846.

Sáfár de Alsó-Vist. 7051—1846.  
Salamon de Angyalos. 1854—1793.  
alias Bulbuk de F.-Szombatfalva. 1806—1796.  
Sámsond in O.-Solymos. 6442—1820.  
Sándor de Deésfalva et Lokod. 13564—1785.  
Sándorfalusi alias Pap de Semesnye. 103—1833.  
Sárosi vel Csizmadia in Fogaras. 2581—1797.  
Sárpataki alias Kovács de Patak. 204—1817.  
Sebesi alias Popa de Karánsebes. 3978—1794.  
Sebestyén de Köpecz. 2076—1793., 10516—1844.

Serb de Alsó-Árpás. 1518—1846.  
Seres alias Marinkas de Havrilla. 5489—1807.  
Sigmund de Lemhény. 4651—1793.  
Siklódi de Markod. 4455—1837.  
Sikó de N.-Ernye. 4719—1836., 3180—1840.  
Silvester de A.-Csernáton. 998—1793.  
Simándi de Csegez. 5349—1806.  
alias Kis de Borosjenő. 322—1834.  
Simény de Kadács. 5641—1848.  
Simó de Jobbágytelke. 6720—1843.  
de Kis-Solymos. 2236—1770., 2—1845.  
vel Simon de Jobbágytelke. 5694—1844.  
Simon de Alsó-Fentős. 5072—1806.  
de Szárhegy. 3384—1803.  
vel Simó de Jobbágytelke. 5694—1844.  
alias Simonfi de Bágyon. 8033—1845.  
alias Szabó de Homoród-Szt.-Márton. 1726—1827.  
Simonfi alias Simon de Bágyon. 8033—1845.  
Sipos de Ákosfalva. 5649—1832.  
de Léczfalva. 5649—1832.  
de Márkusfalva. 2282—1804., 11773—1824.  
Sólyom de Gyergyó-Ujfalu. 2815—1802.  
Sombori de Marosvásárhely. 2074—1793., 3928—1794.,  
3771—1847.  
Soós de Lukafalva. 6085—1846.  
de Vargyas. 2180—1793., 14213—1847.  
Stans vel Stancsu de Mardsina. 3750—1793.  
Susman de Alsó-Szilvás. 7477—1844.  
Szabadi de Bere. 2774—1844., 2622—1846.  
Szabó de Csikfalva. 2827—1796., 3827—1796., 8151—1840.  
de Erdő-Csinád. 8121—1839., 6783—1844.  
de Felgyógy. 4921—1806.  
ex Fony. 8347—1804.  
de Gyulafejérvár. 4921—1806.  
de Kézdi-Vásárhely. 1429 et 1607—1793., 315—  
1840.  
de Moson. 6040—1843.  
de Onod I. Kátai.  
de Sepsi-Szt.-György. 15037—1848.  
de Szent-Gerlicze. 8382—1798., 7813—1846.  
alias Bosoki de Mikefalva. 11330—1844.  
alias Simon de Homoród-Szt.-Márton. 1720—1827.  
Szakács de Szt.-Erzsébet. 3106—1843.  
alias Mondra. 5798—1836.  
Szaklányi de Peér. 1726—1827.  
Szántai de Tasnád. 285—1824., 2185—1825.  
Szántó de Radnót. 7480—1844.  
Szász de Malomfalva. 4117—1804.  
de Szentjánoshegye. 6764—1839., 7482—1844.  
de Vargyas. 2561—1793.

- Szathmári de Pecsétszeg. 7886—1843.  
 Szaul alias Gyurkó de Dabylon. 7481—1844.  
 Szava de K.-Nyíres. 68—1846.  
 Szeling de Révkörtvélyes. 4403—1841., 8446—1843.,  
 8770—1847.  
 Szemerjai de Szemerja. 1916—1796.  
 Szénási. 5755—1838.  
 Szentes de K.-Bacson. 5755—1807.  
 Szentesi de Dálnok. 4285—1839.  
 Szentiványi de Iklód-Szt.-Ivány. 1637—1837., 3764—1845.  
 Szilágyi de Felvincz. 2815—1802.  
 de Kérő. 3781—1819.  
 de Páczfalva. 4399—1841.  
 alias Katona de Péntek. 3781—1819., 5096—1844.  
 Szirb alias Ungur de Mező et Hegyalja Livádia. 3550—1846.  
 Szokos de Ucu. 6866—1836.  
 Szonda de Homoród-Almás. 3307—1796.  
 Szotyori de Lisznyó. 8466—1844.  
 Szócs de Butyásza. 6715—1825., 9414—1847.  
 de Csík-Csicsó. 11100—1844.  
 de M.-Vásárhely. 1780—1803.  
 de Kovászna. 10840—1844.  
 de Körös. 1644—1804.  
 de N.-Ernye. 2078—1804.  
 alias Ferencz de Margita. 9720—1844.  
 alias Grasner de Fogaras. 4362—1841.  
 Szucsányi de Maros-Szt.-Imre. 2465—1804.  
 Szuszin vel Nemes de Hollómező. 4382—1797.
- Tamás de Kémer. 1557—1796.  
 de Szászfalva. 993—1793.  
 Tankó de Ilyefalva. 4361—1841.  
 Tarcsafalvi de Tarcsafalva. 9705—1806.  
 Tatár de Dombró. 5133—1843.  
 alias Boér de Drágus. 4423—1793., 848—1848.  
 Telegdi de Telegd. 2306—1839.  
 Thámó de Papolcz. 2399—1793.  
 Timár de Maros-Jára. 5170—1795.  
 Tivadar de Törzsek. 5534—1793.  
 alias Tódor de Stencsesd. 5074—1806.  
 Togye de Somkút. 7908—1796.  
 Tolmas de Ilenczfalva. 12981—1824.  
 de Tordavilma. 12981—1824., 7609—1840.  
 Tordai de Torda. 1320—1827.  
 Tót de Karácsonfalva. 7700—1846.  
 de Mikelaka. 5450—1806.
- Tökés de Magyaros. 526—1805., 6952—1836., 2621—1846.  
 Török de Erzsébetváros. 811—1839.  
 de Sepsi-Besenyő. 5357—1806.  
 in Deés. 2799—1808.  
 de Hodos et Mikháza. 3978—1844.  
 in Nagy-Szöllös. 10110—1840.  
 Tövise de Hagymás. 1278—1846.  
 de H.-Bodon. 249—1794.  
 de Várfalva. 2033—1807.  
 Triff de Kis-Bun. 2677—1834., 7610—1840., 314—1848.  
 Trink de Sasza. 8613—1846.  
 Turbucz de Ákos. 8388—1846.
- Ungur alias Szirb de Mező et Hegyalja Livádia. 3550—1846.
- Vajda de Bár. 2108—1844.  
 de Hilib. 900—1793.  
 de Horgospataka. 6538—1846.  
 de Kovászna. 9251—1793., 6786—1844.  
 de Léczfalva. 7324—1835.  
 alias György de Horgaspataka et Pecsétszeg.  
 7006 et 7736—1845.  
 alias Pintye de Alsó-Gyékényes. 5376—1801.  
 Válya de Kis-Nyíres. 1600—1812., 3729—1829., 6442—  
 1820., 2999—1831., 4173—1841.  
 Válye de Csokmány. 5505—1848.  
 Varga de Déva. 5506—1846.  
 Vaszi de A.-Árpás. 1518—1846.  
 Vaszil vel Vaszó de A.-Árpás. 7053—1846.  
 Végh de Felső-Csernáton. 7510—1840.  
 Veres de Dálnok. 8868—1786.  
 Veress de Király-Daróc. 7887—1843.  
 de Kolozsvár. 5413—1844.  
 de Szárhegy. 1726—1802.  
 seu Megyehidi in Mihályfalva. 3440—1802.  
 Virág alias Flóra de Hidas. 1722—1827.  
 Vladutz de Örke. 4351—1843.  
 Vollonts de Kézdi-Szt.-Lélek. 986—1793., 2602—1843.  
 Vontza de Butyásza. 3722—1795.  
 Vonutz de Hosszú-Macskás. 6009—1846.  
 Vulk de Szkore. 6922—1844.
- Zah de Lemhény. 1858—1833.  
 Zajzon de Uzon. 5131—1843.  
 Zakariás de Telek. 5069—1799.  
 Zsigmond. 7702—1843.

Köblös Zoltán.

## A d a t t á r.

### XIV.

#### Léczfalvi Sipos Sámuel és József nemesi bizonyítványa Felső-Fehér vármegyétől.

Mártonfalva, 1799. május 28.

Mártonfalván 1799-ik esztendőben Pünkösöd havának 28-ik napján kezdve Sz. Mihály havának 5-ik napjáig nemes Felső-Fehér vármegyének generális törvény széke tartatván első ülés Pünkösöd havának 28-ik napján, elől ülése alatt méltóságos főispány sarkadi Túri András urnak; birói széket ülven Csongrádi Párkas, Tar Zsigmond, Eperjesi László, Sárpatoki János, Bollyai Gáspár, Kerekes Károly, Visolyi József főnotárius.

10-szer. Bévétetik léczfalvi, de most Hidegvizen lakó Sipos Sámuelnek az iránt könyörgő levele, hogy ahhoz ragasztott bizonyító leveleinél fogva nemesi származásáról adatnék bizonyosság levél. Kinek is könyörgő

levele documentumaival együtt, minek utánna e nemes vármegye fiscálissával közöltetvén, ellenvetését megtette volna a következő bizonyság levél adattatni

#### V É G E Z T E T E T T :

Mű nemes Felső-Fehér vármegyének generális széke adgyuk tudtára mindeneknek a kiknek illik, hogy mű a folyó 1799-ik esztendőben Pünkösöd havának 28-ik napján itten Mártonfalván ülést tartván, ekkor léczfalvi, de most házassága után nemes vármegyénkben Hidegvizen lakását tartó és eddig is nemesi szabadságban élt Sipos Sámuel bemutatott könyörgő levele mellett, bemutatván nemesi töröskből lett származattyának ágazattyát bizonyító hiteles bizonyosság levelet, minek utánna bemutatott könyörgő és ahhoz ragasztott bizonyosság levelei a könyörgőnek e nemes vármegye fiscussával lehető ellentmondás végett közöltetett volna, minthogy a fiscus részéről megtett ellenvetések mellett is megbizonyított

1-be: A könyörgőnek azon inquisitorijából, melyet nemes Kézdiszékben Léczfalván 1762 esztendőbe a könyörgőnek maga keresztnévét viselő édes atyja, Ikafalvi László András nemes személy és ugyan Makai Mihály Kézdiszéki fiscális, közbiróságok alatt vitetett végbe, hogy Sipós Balás a ki Léczfalváról házassága által származott Ikafalvára, kinek teleségétől Bak Máriától fiai voltak: Sámuel, István és Péter, ezek közül Sámuelnek fia Mihály, a ki pappá lett volt, kinek fia Jóseff a könyörgőnek édes atyja és hogy elől nevezett Sipós Balás és maradékai is nemesi szabadsággal élő nemes emberek voltak s Léczfalván jobbágyok is volt.

Megbizonyosodott 2-szor, hogy Sipós Gábor a ki a felséges kir. főgazdát tanácsnak a mult 1784-ik esztendőbe Karácson havának 30-ik napján költ és a felséges kir. Udvarnak ugyanazon 1784-ik esztendőbe novembernek 29-ik napján 11900., 11901., 11902. számok alatt lévő és mi előttünk hiteles mássaiba mutatott decretum rescriptum szerint valóságos nemességéről producálván, a méltóságos kir. Táblának a régebben mult 1767-ik esztendőben Pünkösöd havának 19-ik napján suprema revisiora felküldött ítéleténél fogva ezen szókba: ut nimirum platus proviens vel ut a maioribus, indubitatis nobilibus possessionalis armalistis descendens ac actaque sufficiens possessario provius in legalem in monialis iratum reponatur, clementissime aprobanda invenimus per aprobamus; valóságos nemes embernek esmertetett ítéletük és hogy ez a producalt Sipós Gábor a mult 1797-ik esztendőben Pünkösöd havának 21-ik napján Koród Szent Mártonba költ generális székünk előtt előmutatott recognicialissa szerint valamiképpen a könyörgőnek édes atyját mostán nemes Küküllő vármegyébe Nagy Egrestőn lakó s az ottani reformáta ecclesiának funge papját Sipós Józsefet egy szintén ennek fiai a könyörgött Sipós Sámuel és kissebb testvérét Józsefet azon egy ősi nemesi törzsekből származattnak lenni megesmerte.

Ezekhez képest a könyörgő Sipós Sámuel nevezett József testvérel együtt ezen nemes vármegye generális törvényes széke valóságos nemes személynek esmerte és hogy mint olyanak nemesi szabadságokba megmarasztassanak ítéletet.

Turi András s. k.

Visollyi József s. k.  
főnotárius.

Hogy ezen másolat a Nagyküküllővármegye levéltárában őrizet alatt levő volt Felső-Fehérvármegye 1799. évi generális törvényes széki jegyzőkönyvből iratott ki s hogy ez az eredetivel szóról-szóra azonos, igazolom.

Nagy-Küküllő vármegye levéltári hivatala.

Segesvárt, 1896. junius hó 1-én.

Pallos József s. k.  
főlevéltárnok.

(A hiteles kiadvány Sipos Gábor ügyvéd ur birtokában Kolozsvárt.)

Közli: Sándor Imre.

XV.

**Csikmadefalvi Istvánfi Antal nemesi bizonyítványa Csikszéktől.**

Csiksomlyó, 1839. október 6.

Mű nemes Csik Gyergyó és Kászon székely székeknek közönsége, adjuk tudtára és emlékezetére min-

deneknek, a kiknek illik e jelen levelünk rendében, hogy midőn az alább feljegyzett esztendőben, ho'napban, napon és helyen a köz jó és egyes személyek jóra elő mozdítása fölött tartandó tanátskozasok végett a szokott gyírás büntetés alatt egyben gyülekezve együtt lettünk volna, ugyan ekkor nemes székely nemzetségből származott Csik Madefalvi *Istvánfi Antal*, előbb a Báró Kienmayer lovas ezereében mind százados, későbbre pedig császári királyi főhertzeg Estei Ferdinánd Ő fenségének szolgáltyába helyeztetett, most pedig lakását Magyar országon Posony várossában tartó, illő kérelem levele által meg kért munket alázatosan, mi szerént neki mind kebelünkől származotnak, és innen Posony várossában költözötnek, valóságos és kétségen kivülli székelly nemességéről közhitellü bizonyáglevelet ki adni ne terhelhetnénk méltóztatnánk, kinek is igazságos kérésében mű a mind illik meg egyezvén:

Mivel mind gyűlésünk több tagjainak tudásából, mind pedig a kérelmes és nemzetségből levőknek nemességekről az 1826-ik év augustus holnapjának 17-én tartatott gyírás székünk gyűléséből költ, kiadatott és ezenel bémutatott bizonyítványból elegendőleg megbizonyítottott előttünk az, hogy a fenn nevezett székely nemes nemzetségből származott Csik Madefalvi *Istvánfi Antal*, a csik madefalvi nemes székely és birtokos Istvánfi nemzetségből vette származását s innen távozott légyen el a szomszéd Magyar ország Posony várossában. A most nevezett csik madefalvi helységünkbeli Istvánfi nemzetség pedig köztudásunk szerént valóságos székely nemessi szabadságban él. Annálfogva meg esmérjük és bizonyittjuk, hogy a többször irt Csik Madefalvi *Istvánfi Antal* a hármal könyv 3-ik része 4-ik címje és a Leopoldi hitlevél 14-ik pontja szerént, minden kétségen kivül az ország igaz valóságos nemesseli közé számlálandó és tartozó légyen. Melly illetén az annyszor nevezett Csik Madefalvi Istvánfi Antalnak mind kebelünkől ki származotnak kétségen kivülli székely nemességéről e jelen lévő törvényhatóságunk köz törvényes petsétjével, elől ülönk és fő jegyzönk aláírásaikkal megerősített és a fenn nevezett Csik Madefalvi Istvánfi Antal s maradékaik jusainak jövendőbeli oltalmául szolgálandó bizonyág levelünket, az igazság és egység javaslása nyomán meg és kiadni határoztuk. Költ a folyamatan lévő 1839-ik esztendő, Mindszent hava 6-ik napján Csik Somlyón tartatott köz gyűlésünkbeli.

Székely Sigmund kir. bíró m. p.  
és ideiglenes elnök.

P. H. Lázár Antal m. p.  
fő jegyző.

A háttalpon:

1839-ik év Karácsony hava 2 ik és következő napjan Tekintetes nemes Pozsony vármegye részéről, ugyan azon nevezett szabad és királyi városban tartatott köz gyűlés alkalmával jelen nemesi tanúlevél minden ellenvetés nélkül fel olvastatván és közhírré tétetvén, a köz gyűlésnek megegyezésével, nemes *Istvánfi Antal* valóságos nemesnek elismertesén és a kebelbeli nemesek lajstromában be iktattason.

Jegyzette *Enyedi Jankó Mihály* m. p.  
fenti t. nemes megyének főjegyzője.

(Eredetije özv. Istvánfi Miklósné birtokában Nagy-Szebenben.)

Közli: Sándor Imre.

**TARTALOM:** Dr. Endes Miklós: Az úri hatóság fejlődése 1848-ig. — Gyulay Ferenc: A jászberényi és kisenyedi Pallos család. — Gyulai Rikárd: Ósfák. I. kézdipolyáni és szentléleki Páll Erzsébet leszármazása. — Köblös Zoltán: Nemesség igazoló perck. — Adattár.

Nyomatott Gámán J. Örököse könyvnyomdájában, Kolozsvárt, Kossuth Lajos-utca 10. sz. (Régi unitárius kollégium.)